

НА 19 ОКТОМВРИ, В РАМКИТЕ НА МЕЖДУНАРОДНИЯ ФЕСТИВАЛ „ARCHITECTURE WEEK“, БЪЛГАРСКИЯТ КУЛТУРЕН ИНСТИТУТ ОТВОРИ ВРАТИ ЗА ФОТОИЗЛОЖБАТА „АНОНИМНИ ЗОНИ“ НА МЛАДИЯ ФОТОГРАФ ОТ БЪЛГАРСКИ ПРОИЗХОД, НИКОЛА ИВАНОВ. ЗА ВСЕОБЩА (ПРИЯТНА) ИЗНЕНАДА, ОЗНАМЕНУВАНА С БУРЕН АПЛАУС И СМЯХ, ВЕРНИСАЖЪТ СЕ ОКАЗА МОЖЕ БИ НАЙ-КРАТКИЯТ В ИСТОРИЯТА НА ИНСТИТУТА.

През обектива – светът е друг

Никола Иванов е студент от катедра „Фотография“ в Пражката филмова академия (FAMU). „Снимах от петгодишен – разказва той, явно без особена склонност към дългите словесни изповеди. – Може би по-сериозно започнах да се занимавам с фотография, когато станах някъде на петнайсет. Взех стария фотоапарат на дядо, започнах да снимам и кандидатствах в Средното графическо училище, специалност фотография. Приеха ме и оттогава снимам. Феноменът на глобализацията винаги ме е привличал, както и проблемите на съвременния свят въобще. Идеята за цикъла „Анонимни зони“ се роди, разбира се, спонтанно. Живея в периферията на Прага – Černý most, където има огромен търговски център. Веднъж, докато се разхождах там, ми хрумна да снимам архитектурата на градската промишлена периферия. Стори ми се интересен феномен.“

В началото Никола Иванов записва огромно количество снимки с дигитален фотоапарат. Докато осмисля заснетото, идеята започва да добива форма, той започва да прави паралелни нощни и дневни снимки, вследствие на което се ражда цикълът, който в завършен вариант съдържа двайсет и един фотоса.

Курасторката на изложбата, Хелена Мусилова, в своята анотация обръща внимание, както на социалното значение на темата, така и на таланта на младия творец. „Цикълът „Анонимни зони“ – пише тя, – отразява актуални социални проблеми, без да копира утвърдените тенденции. Фокусира вниманието върху постройките в периферията на различни европейски градове, чиято точна локализация е невъзможна поради тяхната анонимност.

В представените фотоси Иванов показва чувство за детайл, композиция и умение да улови атмосферата.

Цикълът може да бъде възприеман в две равнини: от една страна е анализът на определено социално явление – анонимността на градските периферии, които по цял свят си приличат, а от друга страна е силно въздействащият визуален образ, чиято магия спада изцяло към света на изобразителното изкуство.

Никола Иванов не е първият творец, привлечен от анонимността на периферията. Истина е обаче, че нощният, черно-бял поглед към нея и визуално впечатляващите композиции внасят в темата нов елемент. Особено нощта придава на фотосите неповторима гледна точка. Тъмнината радикално променя връзката между предметите и формата им. Тя не е цветна (оттам и изборът на черно-бяла техника) и изгражда илюзията за двуизмерно, привидно празно пространство, от което призрачно се материализират повече или по-малко конкретни и абстрактни форми, които може би имат някаква роля в „реалния“

живот, но нощта им придава ново значение.“

„FAMU е легенда, спор няма – признава Никола Иванов. – Страхотна школа за кинаджиите, а и за фотографите, тъй като имат възможност да изпробват идеите си. Благодарен съм за подкрепата ѝ при възникването на тази изложба. Но е много възискателна. Ако човек иска да я завърши – трябва да ѝ се отдаде изцяло.“ И той го прави – може би защото „през обектива светът е различен.“

Всичко това, разбира се, не беше казано на вернисажа. Той протече съвсем неформално, в присъствието на студенти и колеги на Никола Иванов от FAMU, специален гост сред които беше деканът на факултета, Павел Йех. След уводните думи на директора на института, Галина Тодорова и на Павел Йех, думата, по подразбиране, беше дадена на младия творец. „Ами – каза той – авторката на реценцията не можа да дойде. Но вие можете да прочетете онова, което е написала за цикъла на стената ей там и... ами това е!“

В края на краищата, фотографите нямат нужда от думи, нали? ■

Никола Иванов, преводачката Итка, Галина Димитрова и Павел Йех по време на вернисажа.

